

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθύναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοστομίου

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθύναις, τὴν 12 Ἰουνίου 1899

Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 24

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 188)

Ὁ Ἑρῆϊκος Μασσαὶ ἐσταμάτησεν ἐ-
δῶ, διότι ἡ συγκίνησις τὸν ἐπνίγεν. Ἐξ
ἄλλου ἡ δυστυχὴς μητέρα δὲν ἤμπο-
ροῦσε νὰ κρατηθῇ πλέον... Ἀλλ' εἰς
ἐν νεῦμα τοῦ προξένου, ὁ ὁποῖος ἐδίδεκε
τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ σταματήσῃ ἡ διή-
γησις εἰς τὸ λυπηρὸν αὐτὸ σημεῖον, ὁ
νέος ἠναγκάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ:

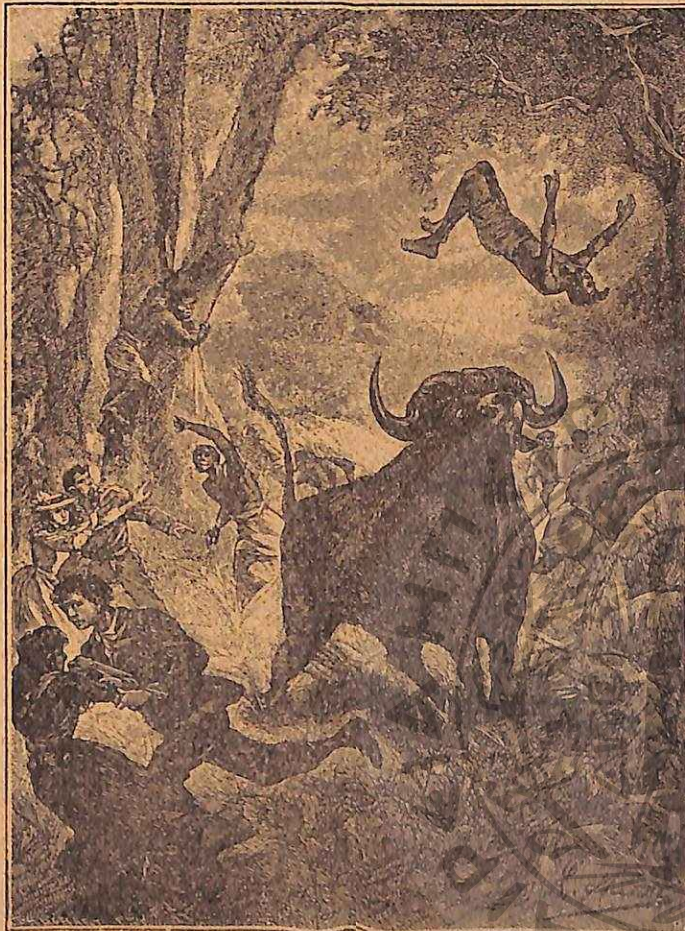
«Ἡ Διὰ ἡ, ὅπως σὰς εἶπα,
ἐπαρῶσε κατὰ τὸ Ἄδεν. Δὲν
ξεύρετε πόσον ἡμουν ἀνυπόμονος
νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ.

«Μόλις ἤρχισα νὰ συνέρχωμαι
καὶ νὰ ἡσυχάζω, ἀπὸ τὰς ἄλλε-
παλλήλους διηγήσεις τῶν περιπε-
τειῶν μου, ὅλαι μου αἱ ἀνησυχίαι
καὶ οἱ φόβοι διὰ τοὺς ἰδικούς μου,
ἐξύπνησαν πάλιν μέσα μου καὶ μ'
ἐταρνανοῦσαν. Ἐπειτα ὅμως πάλιν
ἐπερνα θάρρος καὶ ἤρχισα νὰ ἐλ-
πίζω. Ἀφοῦ ἐγώ, ἐσκεπτόμουν,
ἐγκαταλείμενος εἰς τὸ ἔλεος τοῦ
θεοῦ, ἐπάνω εἰς ἓνα σωσίδιον, κα-
τάρθωσα νὰ σωθῶ καὶ νὰ εὐρίσκω-
μαι τώρα ἐκτὸς κινδύνου, πόσον
μᾶλλον οἱ ἰδικοί μου, οἱ ὁποῖοι εἴ-
χαν προσθάσῃ νὰ ριφθοῦν μέσα
εἰς τὰς βάρκας, μαζὶ μὲ ἄλλους ἀν-
θρώπους, ἱκανοὺς νὰ τοὺς βοηθή-
σουν καὶ νὰ τοὺς σώσουν; ! . . .
Ἵσως μάλιστα νὰ εἶχαν φθάσῃ προ-
τύτερα ἀπὸ ἐμένα εἰς κανένα λιμάνι.
Ἀλλὰ πάλιν ἡ ἀπελπίσις μ'
ἐκυρίευν. Ποῖος μ' ἐβεβαίωνεν ὅτι
ἡ βάρκας τοὺς δὲν ἀναποδογυρί-
σθησαν; Ποῖος ἤξευρε τί ἀπέγι-
ναν, τί τοὺς ἐτύχε; ! Πῶς νὰ
πιστεύσω ὅτι, μέσα εἰς τὴν σύγ-
χυσιν καὶ τὴν φρίκην τῆς σκοτει-
νῆς ἐκείνης νύκτας, ἡ βάρκας ἐ-
προχώρησαν ὅλες μαζὶ καὶ δὲν
ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸ πέλαγος;
Ἐπειτα πάλι ποῖος ξεύρει ἂν ὅλοι
ἐμέθικαν εἰς τὴν ἴδια βάρκα καὶ δὲν
ἐπέσεν ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ;

«Ἡμουν σχεδὸν βέβηκος ὅμως, ὅτι
ἡ ἀδελφή μου εὐρίσκετο εἰς τὴν ἴδια
βάρκα μὲ τὴν πιστὴν μας ὑπρέτριαν.
Ὁ ἀδελφός μου ἤθελε νὰ μείνῃ τελευ-
ταῖος, ἕως νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ ὅλους.
Ἐπειτα ὅμως τὸν κατέβασαν μὲ τὴν
βίαν καὶ τὸν εἶδα μέσα εἰς τὴν βάρκαν
τῆς Κοραλίας. Οἱ τρεῖς τοὺς ἦσαν
μαζὶ λοιπὸν. Ὁ πατέρας μου, ὑπὸ τὰς
διαταγὰς τοῦ πλοίαρχου, ἔκαμνε δου-
λειὰ γιὰ δέκα ἀνθρώπους, ἦτον παντα-
χοῦ παρών. Τὸν εἶχα ἰδῆ καὶ αὐτόν. Τί

εἶχεν ἀπογίνῃ ὅμως ἡ δυστυχισμένη μου
ἡ μητέρα; Τὴν ἐξήτησα ὅσον εἰμπό-
ρεσα εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν,
ἀλλὰ δὲν κατάρθωσα νὰ τὴν εὕρω, οὔτε
νὰ μάθω ποῖους συντρόφους τῆς ἔδωκεν
ἡ τύχη καὶ πότε ἄρρησε τὸ κατάστρωμα
τῆς Εὐσταθίας. Δὲν εἶχα κε-
φαλὴ νὰ συλλογισθῶ τότε, τί συνεπείας
ἤμπορούσε νὰ ἔχῃ ὁ χωρισμός αὐτός.
Ἡ πρώτη σκέψις μας ἦτο πῶς νὰ εὐ-
ρωμεν ὁ καθένας μας μίαν σανίδα σω-
τηρίας καὶ νὰ πομακρυνθῶμεν γρήγορα
ἀπὸ τὸν σίφωνα τῆς
καταβύθισσας, ποῦ μᾶς
ἐφοβέριζε νὰ μᾶς κατα-
πιῇ. Αὐτοὶ ποὺ ἐκυβε-
ροῦσαν τὰς βάρκας, Ἵσως
θα ἐφρόντισαν νὰ πλη-
σιάσουν ἡ μιὰ τὴν ἄλ-
λην καὶ νὰ ξεχωρίσουν
τὰς οἰκογενεῖας, ἂν
ἤμποροῦσαν νὰ το κά-
μουν.

«Αὐταὶ αἱ σκέψεις
ἐθασάνειζαν διαρκῶς τὴν
ψυχὴν μου. Μίαν στιγ-
μὴν ἤλπιζα καὶ δέκα
ἀπελπιζόμουν. Ἐπὶ
τέλους ἐφθάσαμεν εἰς
τὸ Ἄδεν. Μᾶς ἔφεραν
τὸ ταχυδρομεῖον καὶ
τὰς ἐσημερίδας. Τὸ
διαπεραστικὸν ματι τῆς
δεσποινίδος Μώβρα ἐ-
πεσε πάλιν εἰς τὴν
πρώτην καλὴν εἰδησιν.
Μοῦ ἐδείξε θριαμβευ-
τικῶς εἰς τὴν ἐσημε-
ρίδα ἓνα τηλεγράφημα
ἐν Ζανζιβάρῃ, κατὰ
τὸ ὁποῖον ἓνα γαλλικὸν
ἀτμόπλοιον ἔσωσεν ἐν
μέσῳ πελάγει μίαν ἀπὸ
τὰς λέμβους τῆς Εὐ-
σταθίας μετρίαν
τα ναυαγούς. Μεταξὺ
αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ κυρία
Μασσαί! Ἀ! στιγμὴ
ποῦ ἦτο ἐκείνη. Πῶς
ἐθάσταξα, Θεέ μου!

«Ὁ βοῦδαλος τὸν ἤρπατεν ὡς περὶν μὲ τὰ κέρατά του καὶ τὸν
ἐπέταξεν εἰς τὸν ἄερα. . . » (Σελ. 195, στήλ. α'.)

«Απεφασίσθη λοιπόν ν'αναχωρήσω με πρώτην ευκαιρίαν διὰ τὴν Μαζούγκαν. Ὁ λόρδος Φάιρφελντ μού προκατέβαλε ὅλα τὰ ἔξοδα, ἀνεχώρησα διὰ τὸ Ὁδόνον καὶ—νὰ με μάζι σας. . .»

Ὁ κ. Χαγὰν καὶ ἡ οἰκογένεια του συνεμερίζοντο, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διηγήσεως, ὅλας τὰς συγκινήσεις τῆς κυρίας Μασσαί, τὴν ὁποίαν ἐφιλοξένουν ἐπὶ τόσον καιρόν, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς συγγενῆ των. Ὅταν αἱ κυρίαὶ καὶ τὰ παιδιὰ ἀπεσύρθησαν, ὁ Πρόξενος καὶ ὁ Ἑρρίκος κατέβησαν νὰ περιπατήσουν ὀλίγον καὶ νὰ καπνίσουν εἰς τὸν κήπον.

Εἰς τὰς φιλικὰς ἐρωτήσεις τοῦ Προξένου, ὁ νέος ἀπεκρίθη ὅτι ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐπιθυμία ἦτο τὴν ὥρην νὰ μεταβῇ μετὰ τὴν μητέρα του εἰς τὸ Τράνσβαλ.

«Ἐκεῖ πρέπει νὰ πάμε, εἶπεν. Ὅπου καὶ νὰ εὐρίσκωνται ὁ πατέρας καὶ τὰ δύο παιδιὰ, πάντα πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ θὰ διευθυνθοῦν. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀλληλογραφήσωμεν, ἡ γενική μας συνάντησις, ὑποθέτω, θὰ εἴναι εἰς τὸν τόπον αὐτόν.

— Δίκαιον ἔχετε, εἶπεν ὁ Πρόξενος. Δὲν νομίζετε ὅμως, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ περιμείναιτε ἀκόμη ὀλίγας ἐβδομάδας ἐδῶ, μήπως φθάσουν τίποτε τηλεγραφήματα; Ὅπου καὶ ἂν παρέσυραν τὰ κείμενα τοὺς ναυαγούς τῆς Εὐσταθίας, πάντοτε ἡ μεγαλύτερα πιθανότης εἶναι ὅτι εἰς τὴν Ζανζιβάρην ἢ ἐδῶ θὰ φθάσουν αἱ πρῶται εἰδήσεις. Ἄν θέλετε νὰκούσετε τὴν γνώμην μου, σὰς συμβουλεύω νὰ περιμείναιτε ἐδῶ.

— Θὰ το κάμω πολὺ εὐχαρίστως, ἂν εἰμπορέσω νὰ εὐρω ἐδῶ ἐργασίαν. Ἀλλὰ καθὼς ἐννοεῖτε, κύριε Πρόξενε, δὲν θὰ ἤθελα νὰ καταχρασθῶ περισσώτερον τὴν καλοσύνην σας καὶ τὴν φιλοξενίαν σας.

— Ἐργασίαν; Δὲν λείπει ἐργασία εἰς τὴν Μαδαγασκάρην. Ἐὰν ἱερὸν καθήκον δὲν σὰς ἐκαλοῦσεν εἰς τὸ Τράνσβαλ, θὰ σὰς συνεβούλευα νὰποκατασταθῆτε εἰς τὴν Μαζούγκαν. Ποῖον εἶνε τὸ ἐπάγγελμά σας; ἂν ἐπιτρέπετε τὴν ἐρώτησιν. . .

— Κυρίως εἰμαι μεταλλουργός, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἐσπούδασα ὅμως καὶ τὰς συναφεῖς ἐπιστήμας τῆς μεταλλουργίας, μηχανουργίαν, ὑδραυλικὴν κλπ. Θὰ ἤμπορῶσα νὰναλάβω οἰανδήποτε ἐργασίαν μηχανικοῦ ἐν πεποιθήσει. Διὰ νὰ σας ἐξηγηθῶ καλλίτερα, προσέθεσεν ὁ νέος, εἰμαι ἐτοιμος νὰ δεχθῶ κάθε ἐργασίαν, ἕως ὅτου ἀποκατασταθῶ καὶ κατορθώσω νὰ εὐρω ἐνασχόλησιν τῆς καθαρῆς εἰδικότητός μου.

— Ἐχετε πολὺ δίκαιον, εἶπε σοβαρῶς ὁ πρόξενος. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατανικᾷ κανεὶς ὅλας τὰς δυσχερείας. Ἄς ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι γρήγορα θὰ

εὐρεθῇ διὰ σὰς ἐργασίαν, ἄξια τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἱκανότητός σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΔΙΜΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΠΥΓΜΑΙΩΝ

Πρὸς ποῖον σκοπὸν ὁ Χασσὰν ὠδήγησεν τὸ κερβάνιον του πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ὁχθὴν τῆς Ταγκανίκας; Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπὸ σπινθηρίου τὸν Γεράρδον καὶ τὴν Κοραλίαν. Δὲν ἐδράδυνεν ὅμως ὁ Γεράρδος νὰ μορφώσῃ βαθμὴν μίαν θεωρίαν, ἐξηγοῦσαν ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ Χασσὰν.

Ἀναμφιβόλως, ἡ πρώτη φροντίς ἐνὸς ἐμπόρου ἐλεφαντόδοντος, εἶναι νὰ πωλῇ τὸ ἐμπόρευσμά του εἰς καλὴν τιμήν. Ἀλλοτε, πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Σουδάν, οἱ ἔμποροι τοῦ ἐλεφαντόδοντος διηθύνοντο πρὸς τὸν Νεῖλον, ὅπου ἐξεποῖον ἐμπορεύματα καὶ δούλους. Ἀφ' οὗτου ὁ νέος ἡ ὁδὸς αὐτὴ πρὸς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀσίαν ἀπεκλείσθη δι' αὐτοὺς, ἀνεζήτησαν ἄλλην καὶ τὴν εὐρον εἰς τὴν χώραν τῶν Διμνῶν, ἥτις βαθμὴν ἐγένετο τὸ ἐμπόρευσμα τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ Χασσὰν, ἐμπειρότατος ἔμπορος, ἐγνώριζε νὰπορεύῃ εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοὺς εὐρωπαϊκοὺς σταθμούς, οἵτινες κατεδίωκον τὴν δουλεμπορίαν.

Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ κατηυλίσθη μετὰ τὸ κερβάνιον του ἐντὸς πυκνοῦ δάσους, ὅπου ἀφῆκε τοὺς δούλους, τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τὸ ἐμπόρευσμά του ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ Ρουρούκου, ἀνεχώρησε μετὰ πέντε ἀκολουθῶν του Ἀράδων, πρὸς ἐκλογὴν καταλλήλου μέρους πλησίον τῆς λίμνης, ὅπως ἐγκαθιδρύσῃ τὰς γενικὰς του ἀποθήκας.

Ἀφ' οὗ ἐξελέξε τὸν τόπον, ἔσκαψεν ἓνα βαθὺν λάκκον, ὅπου μετέφερε καὶ ἐναπέθετο βαθμὴν ὅλα τὰ δέματα τοῦ ἐλεφαντόδοντος, καλύψας αὐτὰ μετὰ κλάδους καὶ φύλλα δένδρων.

Μόλις ἐτελείωσεν ἡ προκαταρκτικὴ αὕτη ἐργασία, μετέφερε τὸ κερβάνιον του εἰς τὸ νέον στρατόπεδον, καὶ ἀνεχώρησε μόνος ὅπως διαπραγματευθῇ τὴν πώλησιν τοῦ ἐμπορεύματος.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, τὰ σχέδιά του ἐπέτυχον λαμπρά, διότι οἱ γερμανοὶ ἔμποροι τῆς Ταγκανίκας, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς προελεύσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἐσπευσαν νὰ ἐπωφεληθῶν τῆς προσφορᾶς τοῦ Χασσὰν, ὁ ὁποῖος, μετὰ ἐξαήμερον ἀπουσίαν, ἐνεφανίσθη πάλιν ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἀπραιτήτων εἰς τὰς ἀφρικανικὰς ἀγοραπωλησίας σπονδῶν. Ἐπέστρεψε δὲ ὁ ἥρως μας ὁδηγῶν καὶ ἓνα γαϊδουράκι, φορτωμένον μετὰ σάκκους, οἱ ὁποῖοι ἀνέδιδον μεταλλικοὺς ἥχους, ὁσάκις ὁ Ρουρούκος τοὺς μετεκίνηει, βοηθῶν τὸν ἀρχηγόν του νὰ τοὺς

μεταφέρουν εἰς τὴν σκηνὴν πρὸς φύλαξιν.

Αὐτὰ ἀντελήφθησαν οἱ αἰχμαλῶτες. Ἐκτοτε ἤρχισαν νὰ σκέπτονται: Πᾶς ὅξ ἦτο ἡ συνέχεια τοῦ ταξιδίου; . . . μετ' ὀλίγον ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔκλονε.

Τὴν ἐπαύριον ἀμέσως τὸ κερβάνιον ἐπανελάβε τὴν πορείαν του πρὸς νότον, ἀφ' οὗ παρέλαβεν ἀπὸ τὰς θαυμαστὰς αὐτοσχεδίου ἀποθήκας τοῦ Χασσὰν καὶ δέματα ἐμπορευμάτων, ἀποτελούμενα κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπὸ βαμβάκερὰ ὑφάσματα καὶ ἐργαλεῖα οἰκιακῆς χρήσεως.

Κατὰ τὸ σύνθημα, ὁ ἀρχηγὸς ἤκοιτο θει ἐπιμόνως τὰς ἐρήμους πεδιάδας. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διηθύνοντο πρὸς πλησίον τῆς μεγάλης λίμνης, ἐπὶ τῇ ἀνατολικῇ ὁχθῇ, διότι πρῶτα καὶ ἐσπέραν οἱ αἰχμαλῶτες ἔδλεπον εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐλαφρὰν ὁμίχλην, χαρτακτριζοῦσαν πάντοτε τὴν γεινιάσιν τῶν ὑδάτων.

Κατόπιν ὅμως ὁ Χασσὰν δὲν ἐφρόντιζεν νὰπορεύῃ, ὅπως μέχρι τοῦδε, τοὺς αἰχμαλώτους τῶν ἐλεφάντων. Τοὺς αἰχμαλώτους του ἄφινεν ἐλευθέρους. Φύδος δραπέτευσεν πλεον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τοὺς τοποὺς αὐτοὺς, ὅπου τὰ πάντα τοῖς ἡετοῖς ἄγνωστα, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς γλώσσας. Οἱ αἰχμαλῶτες τὴν φορὰν ταύτην ἦσαν ἀπλῶς ἀχθοφόροι ἐλευθέροι εἰς τὰς κινήσεις των, βαδίζοντες ὅμως πάντοτε ἐπὶ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Ρουρούκου καὶ τῶν ἀγρίων Ἀραβικῶν σκύλων. Τὸ κερβάνιον ὄχι μόνον δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν χώραν τῶν ἰθαγενῶν, ἀλλὰ τὰ ἐπεσκέπταν συστηματικῶς πρὸς ἐκποίησιν τῶν ἐμπορευμάτων. Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, ἡ πορεία του καθίστατο βραδυτέρα καὶ μάλλον μονότονος, διακοπτομένη ὑπὸ θημερινῶν σταθμῶν.

Αἱ συνεχεῖς αὐταὶ πορεῖαι μετὰ τὸν κατὰ τοὺς διαφόρους σταθμούς παρεκτροπῶν τῆς διαίτης, εἶχον ὀλέθριον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς υγείας τοῦ Χασσὰν. Ἀνισμονῶν τὰ παραγγέλματα τῆς ὀρησκείας του, ἐμεθύσκετο καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸν οἰνοπνευματώδη ποτὰ τῶν ἰθαγενῶν, ἐπέστρεφε δὲ εἰς τὴν σκηνὴν του κλονεμένος καὶ παραπαίων. Μετ' ὀλίγον ἐκ βαγάνας οἰνόπνευμα κατέστρεψεν τὸ ὄλοκλήρου τὸν ὄργανισμὸν του. Καταλήφθη ὑπὸ ἰσχυρῶν παροξυσμῶν πρὸς τὸν καὶ βαθμὴν καθήνησε νὰ σύρῃ εἰς τὸν δρόμον ἀντὶ νὰ βαδίσῃ, ἢ νὰ μεταβαίνει ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἵππεδον τὸ γαϊδουράκι του.

Ὁ Ρουρούκος ἤρχισε νὰ γίνετα ἄληθης ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ὡς καὶ τῆς ἀνικανότητος ὅμως αὐτοῦ, ἡ παρὰ τὴν ἀρχὴν ἤρχισε νὰ παραλύῃ. Ἡμερῶς τινα, περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸ κερβάνιον ἐστάθμευσε κατὰ τὸ σύνθημα εἰς μίαν πεδιάδα. Ὁ Χασσὰν ἐβιάζετο νὰ κομῇ θῆν καὶ μετὰ τὸ μαστίγιον εἰς τὰς χεῖρας παρώτρυνε τοὺς μαύρους νὰ τελευτήσουν

μὴν ὄραν προτύτερα τὴν σκηνοπηγίαν. Ἐνθ' κατεγίνοντο εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, οἱ μαύροι, πηγαίνοντες ἐξ ὕπνου, ἔνα τεράστιον βούβαλον, μετὰ ὑπερμεγέθη κέρατα, κρυπτόμενον ἐκεῖ πλησίον ὑπὸ τοῦς ὑψηλοῦς θάμνους.

Τὸ ζῶον ἠνωρθώθη βαρὺ καὶ μεγαλοπρεπές, ἐξέβαλεν ἄγριον μυκηθμόν καὶ κτυπῶν τὴν οὐρὰν ἐπὶ τῶν πλευρῶν του, ἠτοιμάζετο νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ὅτε κατὰ δυστυχίαν ἑνας ἀπὸ τοὺς ἀρκετοὺς σκύλους ἤρχισε νὰ το καταδιώκῃ.

Ἐρεθισθεὶς ὁ βούβαλος ἐστράφη καὶ ἐνέπηξε τὰ μεγάλα κέρατά του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ σκύλου, τὸν ὁποῖον ἐξεσφενδόνισεν εἰς τὸν ἄερα, ἀφρίζων ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Πρὶν προφθάσῃ νὰ πέσῃ, τὸν ἐκάρωσε πάλιν καὶ τὸν ἐσφενδόνισεν ἐκ νέου. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ παιγνίδιον ἐπανελήφθη πολλάκις, μέχρις οὗ ὁ δυστυχὴς σκύλος ἐπέσε κατακρεουργημένος καταγῆς.

Τὸ κερβάνιον περίτρομον ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ἡ Δίνα, τρελλὴ ἀπὸ τὸν φόβον, ἐπέσε κάτω, ἀλλ' ἐνθ' ὁ Γεράρδος ἐσπευδε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ, τὸ ζῶον ὤρμησεν ἐναντίον των μετὰ τὴν χαίτην ἀνωρθωμένην, ἔτοιμον νὰ βοῦθίσῃ τὰ κέρατά του εἰς τὸ στήθος των. Ὁ Μπρένιος τότε ὤρμησεν ἀλλόφρων καὶ παρένευε μετὰ αὐτῶν καὶ τοῦ θηρίου. Ὁ βούβαλος τὸν ἤρπασεν ὡς πτερόν μετὰ τὰ κέρατά του καὶ τὸν ἐπέταξεν εἰς τὸν ἄερα. Τὸ σῶμα τοῦ αὐτοῦ νέου ἐπὶ καὶ ὑψύτο ὡς ἐλαστικὴ σφαῖρα, μετὰ κραυγὰς ῥιχθῆς καὶ πόνου. Βροχὴ αἵματος ἐπότηζε τοὺς ὑψηλοὺς θάμνους. Ὁλοι οἱ μάρτυρες τῆς σκηνῆς αὐτῆς εἶχον παραλύσῃ ἀπὸ τὸν τρόμον των.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΓΑΛΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μικρά μικρά κουκιά τῆς ἄμμου, μικρὰς νεροῦ σταλαγματιᾶς, κάμνουν τὴ γῆν μας ἐδῶ χάμου μετὰ τόσας θάλασσας πλατιᾶς.

Μικρὴ μικρὴ λογιέται μόνο κάθε στιγμὴ προσωρινή, μὰ τὸν αἰώνιον τὸ χρόνο στιγμὴς τὸν κάνουν νὰ γενῇ.

Μικρὴ μικρὴ καθ' ἁδικίαν καὶ σφάλμα καὶ παρακοή, μ' αὐτὰ γεννοῦν τὴν ἀμαρτίαν καὶ κάμνουν κόλασιν τὴ γῆν.

Μικρὴ μικρὴ κ' ἡ καλοσύνη κ' ἡ ἀρετὴ τοῦ καθενός, κάμνουν τὸν κόσμον αὐτὸ νὰ γίνῃ παράδεισος ἀληθινός.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΝΑΟΣ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τοῦ ὁποῖου προχθὲς ἐθαυμάσαμεν τὰ ἐρείπια, εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον περιπετειώδη οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα γνωρίζει ἡ ἱστορία. Φαντασθῆτε, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀκόμη, ἐτέθησαν τὰ θεμέλια του, — ἐπὶ χώρῳ ἀνέκαθεν ἀφιερωμένῳ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Διός, — ἐδέχθη νὰ παρέλθουν ἐξ αἰῶνες ὀλόκληροι διὰ νὰ τελειώσῃ! Μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἰππίου, ἡ οἰκοδομὴ διεκόπη. Κατὰ τοὺς ρωμαίους χρόνους, ὁ Ἀντίοχος ἐπανήρχισε τὸ ἔργον, ἀναθέσας αὐτὸ εἰς τὸν ρωμαῖον ἀρχιτέκτονα Δέκιμον Κοσσούτιον. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιόχου (164 π. Χ.) τὰ ἔργα ἐλείψαν καὶ τὸ οἰκοδόμημα πάλιν ἐγκατελείφθη. Παρήλθον δύο αἰῶνες ἀκόμη, καὶ τὸ ἔργον ἐσυνεχίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ἐπερατώθη, καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 129 μ. Χ. ἐτελειώθησαν πανηγυρικῶς τὰ ἔργα αὐτοῦ, παρασταμένῳ τοῦ φιλαθηναίου καὶ μεγαλοδωροῦ Ἀυτοκράτορος, ἐκφωνήσαντος δὲ θαυμαστὸν πανηγυρικὸν τοῦ ἐκ Σμύρνης ῥήτορος Ἀντωνίου Παλέμωνος.

Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν ἦσαν πλέον οἱ Ἀθηναῖοι τῆς μεγάλης ἐλληνικῆς ἀκμῆς. Ἦσαν οἱ ταπεινοί, οἱ κατακτημένοι ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Ἀθηναῖοι, οἱ κολακεύοντες τοὺς ἰσχυροὺς δεσπότες, διὰ νὰ λαμβάνουν χάριτας καὶ προνόμια. Καὶ ὁ ναὸς ἐκεῖνος, ὁ προωρισμένος ἀρχαῖος διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Διός, ἀποπερατωθεὶς τότε ἄρχα, ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ καὶ ναὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, οὕτω δέ, παρὰ τὸ ἄγλαμα τοῦ ἀποθεωθέντος Ἀυτοκράτορος, ὁ δὲ ἱερεὺς ὁ προσφέρων θυσίας καὶ ὕμνους εἰς τὸν ἄνακτα τῶν θεῶν καὶ τὸν ἄνδρῶν, ἔθυσε συγχρόνως καὶ εἰς τὸν νέον θεὸν τῶν Ἀθηναίων!

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχον καὶ πολὺ ἄδικον νὰ κολακεύουν καὶ νὰ κολακεύουν τὸσον. Ὁ ρωμαῖος ἐκείνος Ἀυτοκράτωρ ἡγάπησε καὶ εὐφρόνισεν τὴν πόλιν των ὅσον οὐδεὶς ἄλλος. Μεγαλοπρεπῆς,

φιλόκαλος, γενναῖος, ὁ Ἀδριανὸς μετέβαλε τὴν ὄψιν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ ἔδωκε νέαν αἴγλην καὶ νέαν ζωὴν εἰς τὴν ἀθάνατον πόλιν. Ὑπὸ τὴν ἐποφὴν ταύτην αἱ Ἀθῆναι τοῦ Ἀδριανοῦ ἀνεδείχθησαν ἐφάμιλλοι τῶν ἐπὶ Περικλέους. Δὲν ἐκοσμήθη μόνον διὰ νέων οἰκοδομῶν ἢ παλαιὰ πόλιν, ἀλλὰ καὶ νέα ἰδρύθη παρ' αὐτὴν, ὡς παρὰ τὴν παλαιὰν καὶ συνέχεια. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός ἐμελλε νὰ εἴναι τὸ κέντρον τῆς νέας ταύτης συνοικίας, ἡ μᾶλλον τῆς νέας πόλεως. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἔκτασις, ἡ παρὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ Ἰλισσοῦ, ἔρημος σχεδὸν τέως καὶ μᾶλλον ἐξοχική, κατεκοσμήθη ἤδη διὰ περιστύλων καὶ δεινροφύτων περιπάτων, διὰ ρωμαϊκῶν λουτρῶν καὶ διὰ λαμπρῶν ἐπαύλεων. (Λείψανα τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων οἰκοδομημάτων διασώζονται μέχρι σήμερον, προπάντων τὰ ψηφιδωτὰ δάπεδα τῶν μεγάρων καὶ τῶν λουτρῶν, τὰ ὁποῖα συναντῶμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ περιπατοῦντες εἰς τὸν χώρον τοῦτον, περιφραγμένα τώρα διὰ κιγκλιδίων καὶ δικτυωτῶν καὶ περικυκλούμενα ὑπὸ ὠραίων ἀνθώνων.) Τὸ Ἀδριανεῖον ὑδραγωγεῖον, ἄλλο μεγαλοπρεπές ἔργον, σωζόμενον ἀκόμη, ἤρδευε πλουσίως τὴν συνοικίαν ταύτην, τὴν τερπνὴν καὶ κατάρτυον. Τὸ παλαιὸν τεῖχος τοῦ Θεμιστοκλέους, τὸ περιβάλλον τὴν ἀρχαίαν πόλιν, κατερίφη εἰς ἓν μέρος, διὰ νὰ ἐνωθῇ μετ' ἐκείνης καὶ ἡ νέα πόλις, παρ' αὐτὸ δὲ τὸ τεῖχος, καὶ ἐκεῖ ὅπου κατέληγε μία μεγάλη ὁδός, ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχομένη, ἀνιδρύθη ὁ ὁρός, ὁ κοινῶς λεγόμενος Ἀψίς ἢ Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ.

Τὰ ἐρείπια τῆς πύλης ταύτης σώζονται παρὰ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου. Εἶναι μία μεγάλη Ἀψίς, χαλκῶχρους πλέον ἐκ τοῦ χρόνου, ἔχουσα ἀνοιγμά, πλάτους ἐξ μέτρων. Ἀλλοτε ἐκοσμεῖτο διὰ κιόνων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, τῶν ὁποίων οἱ στυλοβάται φαίνονται ἀκόμη. Ἄνωθεν τοῦ ἐπιστυλίου, διὰ κιονίσκων σχηματίζονται τρία ἀνοιγμάτα, ὅμοια μετὰ θυρίδας — ἄλλοτε κλειστάς διὰ λεπτῶν μαρμαρίνων πλακῶν, — καὶ τὸ ὅλον ἐπεστέρετο δι' αἰετώματος. Τὸ ἐπιστύλιον, τὸ ἄνωθεν τοῦ τόξου, φέρει ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν, τὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

«Αἰδ' εἰς Ἀθῆνας θεσέως ἡ πρὶν πόλις.»

δηλαδὴ: «Αὐταὶ ἐδῶ εἶναι αἱ Ἀθῆναι, ἡ ἀρχαία πόλις τοῦ Θεσέως» εἰς τὴν ἄλλην δὲ ὄψιν, τὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν νέαν πόλιν, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ:

«Αἰδ' εἰς Ἀδριανὸν καὶ οὐχὶ θεσέως πόλις.»

δηλαδὴ: «Αὐταὶ ἐδῶ εἶναι αἱ Ἀθῆναι ὅχι τοῦ Θεσέως, ἀλλ' ἡ νέα πόλις τοῦ Ἀδριανοῦ.»

Καί ὁ ἱστάμενος παρὰ τὸν ὄρον, παρὰ τὸ σύνορον τοῦτο, καὶ ἔχων ἀρ' ἐνὸς μὲν τὰ ἐρείπια τοῦ Παρθενῶνος, ἀρ' ἐτέρου δὲ τὰ ἐρείπια τοῦ Ὀλυμπίου, ἀναπλάττει διὰ τῆς φαντασίας τὰς δύο πόλεις, τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νέαν, ὡς ἦσαν ποτὲ ἐν ἀκμῇ, συναμιλλωμέναι. Πόλιν τόσο περικαλλῆ καὶ τόσο ἐνδοξον εἰς ἀναμνήσεις, ὅσον ἦσαν αἱ Ἀθῆναι κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας μετὰ Χριστόν, δὲν εἶχεν ἄλλην ἢ ἀρχαίότητος. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ θαῦμα τῆς συγκεντρώσεως τῶν ὡραίων οἰκοδομῶν καὶ καλλιτεχνημάτων, μόνον μίαν φορὰν ἐγένινεν εἰς τὸν κόσμον!

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥ

Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἐνὸς πρίγκιπικοῦ μεγάρου, ὁ ἥλιος ἔστειλε τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν αἴθουσαν, καὶ ἐχρῶσαν ἕνα ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ θρόνον, στρωμένον μὲ βελούδα καὶ μεταξωτά.

Τὸ μικρὸν πρίγκιπόπουλον, ὁ Τοτός, ἕνας ἀνθρωπάκος ἐξ ἐτῶν, εὐμορφον καὶ καλοκαυμμένον ξανθὸν ἀγοράκι, ἐστέκετο ἀπέναντι καὶ ἐκαμάρωνε τὸ πολυτίμον ἐπιπλόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβλεπε τὸν πατέρα του μὲ τὴν ἐπίσημον στολὴν του, νὰ καθῆται περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του καὶ νὰ διατάσῃ.

Ὁ Τοτός εἶχεν ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: ἦτον ὑπερήφανος καὶ ἐφρούσκονε πάντοτε καὶ ἐκαμάρωνε σὰν τὸ παγῶν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ τὸν ὡραῖον χρυσὸν θρόνον τοῦ ἥρχετο ἢ ἐπιθυμία νάνεθῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ ἐπάνω καὶ νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὰ μαλακὰ βελούδα. Τοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε τὸ ὑπερήφανον ἐπιπλόν: «Τοτός, ἐσένα περιμένω, ἔλα νὰ καθῆσῃς ἐπάνω μου.»

Καὶ ὁ Τοτός ἐσκέπτετο: «Γιατί τάχα νὰ μὴν ἀνέβω κ' ἐγὼ ἐκεῖ ἐπάνω; Δὲν εἶμαι τάχα πρίγκιπόπουλο; Μοῦ ἔρχεται νὰ καθῶ τῶρα ἀμέσως καὶ νὰ βγάλω μάλιστα ἕνα ὡραῖον λόγον.»

Ἐκαμε λοιπὸν ὁ καλὸς μας ὁ Τοτός ἕνα γύρον εἰς τὴν πλουσίαν αἴθουσαν,

ἐμάζευσεν ὅλα τὰ καθίσματα καὶ τὰς πολυθρόνας, καὶ τὰς ἔβαλεν εἰς τὴν γράμμην ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον.

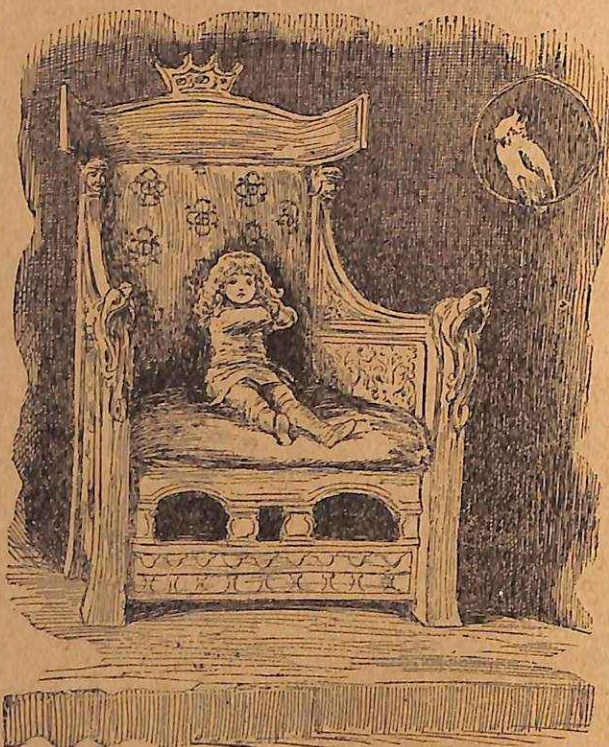
— Αὐτοὶ ἐδῶ εἶνε οἱ ὑπασπισταί μου, εἶπε μὲ ὑπερηφάνειαν.

Ὁ θρόνος ὅμως ἦτο πολὺ ὑψηλός, καὶ ἕως νὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ἐπάνω, ἔδρωσεν αἷμα ὁ καλὸς μας ὁ Τοτός.

— Ἐπὶ τέλους τὰ ἐκατάφερα! εἶπεν.

Ἐπεντῶθη καλὰ εἰς τὸν θρόνον, ἐσταύρωσε τὰ χέρια του, ὕψωσε τὸ κεφάλι του σὰν πετεινάρικον, καὶ ἔρριψεν ἕνα βλέμμα δεσποτικὸν τριγύρω του, ὅπως ἔκαμνεν ὁ πατέρας του. Μόλις ὅμως ἔκαμε νάνοιξῃ τὰ χεῖλη του, ἤκουσεν ἔξωθεν ἕνα περιγελαστικὸν γέλιο πλυσίον του, τὸ ὁποῖον τοῦ διέκοψε τὰ ὡραῖα ὄνειρά του.

Ἐγύρισε τρομαγμένος καὶ εἶδε τὸν παπαγάλον, ὁ ὁποῖος ἐχόρευεν ἐπάνω εἰς τὸν χρυσὸν κρίκον, ὅπου ἐσυνεθίζε νὰ κάθεται. Ὁ παπαγάλος ἐχόρευε μὲ τὸ ἕνα του πόδι καὶ ἐγέλοισε μὲ ὅλην του

«Ἐπεντῶθη καλὰ εἰς τὸν θρόνον...» (Σελ. 196, στ. 8'.)

τὴν καρδιά. Ἐνόμιζες ὅτι ἐτρελάθῃ...

— Συχαμένο πουλί, εἶπεν ὁ Τοτός θυμωμένος. Δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃς σὺ νὰ μιλήσω. Τώρα θὰ ἰδῇς.

Καὶ ἤρχισεν:

— Ἀρχόντες καὶ μεγιστάνες, ἐγὼ ὁ Τοτός, θεῖα χάριτι κύριός σας καὶ αὐθέντης σας...

Δὲν ἠμπόρεσεν ὅμως νὰ προχωρήσῃ. Ὁ παπαγάλος εἶχε ξεκαρδισθῇ ἐστὶ γέλια.

— Χά, χά, χά! Ὁ Τοτός κύριος Ὁ Τοτός αὐθέντης!

Κ' ἐκτυποῦσε τὰ φτερά του.

— Ἀνόητον ζῶν! ἐφώναξεν ὁ Τοτός θυμωμένος, ἀνόητον ζῶν. Διὰ τὴν ἀθάδειάν σου αὐτὴν, θὰ σε καταδικάσω εἰς θάνατον.

— Ἀνόητον ζῶν, Τοτός, ἀνόητον ζῶν! ἐπανελάμβανεν ὁ παπαγάλος. Χά, χά, χά!

Ἐξω φρενῶν ὁ Τοτός ἔκαμε νὰ ἐρμύνη, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἀμέσως τὸ κακὸν τρόπον ζῶν, — ὅτε ἀπὸ ἐν παραπέτασμα τῆς αἰθούσης ἐπρόβαλεν ἡ πριγκίπισσα ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία τὰ εἶχεν ἐκούσῃ ὅλα.

— Ἀ! τὸν κύριον πρίγκιπα, εἶπεν ἡ μητέρα του, μόλις τὸν εἶδε, ποῦ θὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον τὸν παπαγάλον! Μπράβο, παπαγάλο μου, μπράβο καλὰ τοῦ ἔκαμες, ἐπρόσθεσεν ἀποτεινόμενη πρὸς τὸ ὡραῖον πτηνόν. Νὰ μὴ ἄλλοτε νὰ μὴν κάμνῃ τὸν μεγάλον!

Καὶ ἀρῶν ἐγέλασε καὶ αὐτὴ μαζί με τὸν παπαγάλον εἰς βάρος τοῦ καλοῦ μας Τοτοῦ, τὸν ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸν θρόνον, τὸν ἐφίλησε καὶ τὸν ἔβαλε κάτω.

— Πήγαινε τώρα νὰ παίξῃς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς σου θὰ καθῆσῃς καὶ ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ τότε δὲν θὰ γελά με ζί σου ὁ παπαγάλος.

(Μίμησις)

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 181)

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ δούξ, κατὰ νεύων. Ὅριστε, κύριοι, καὶ ὁμιλήσατε.

— Κύριε στρατάρχα, ἐπανελάμβανεν ὁ κατεργάρης, γνωρίζομεν πολὺ καλὰ τὸ φρονεῖτε δι' ἡμᾶς. Νομίζετε, ὅτι ἔχετε ἐνώπιόν σας δύο προδότας, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν εἰς τὸ Κάδιξ μὲ τοὺς χειροτέρευσκοπούς.

— Ἐξακολουθήσατε.

— Ὅχι ἡμπορούσα νὰ δικαιολογηθῶ διὰ μακρῶν καὶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς διαγωγῆς μας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν πλήρη ἀθώότητά μας, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ τὰς πολυτίμους σας στιγμὰς τὰς ὁποίας μᾶς χαρίζετε. Ἰδοὺ τὰ διαφωτιστὰ πειστήρια, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς διαφωτίσουν πληρέστατα. Ὅταν τὰ κυττάξετε, θὰ ἡμπορέσετε νὰ σχηματίσετε γνώμην περὶ ἡμῶν.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Ρενὼ ἐξήγαγεν τοῦ ἐσωτερικοῦ θυλακίου του ἕνα χαρτὸν χαρτοφυλάκιον καὶ το ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ στρατάρχου.

Ὁ Βίκτωρ τὸ ἤνοιξε καὶ ἀνέγνω μετὰ προσοχῆς τὰ ἐμπεριεχόμενα ἔγγραφα. Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν,

τὰ διεξήλθε καὶ πάλιν μὲ μεγαλητέραν προσοχὴν, τὰ ἐδίπλωσε καὶ τὰ ἀπέθεκεν εἰς τὸν Ρενὼ.

— Λοιπὸν εἰσθε καὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι τοῦ κ. Φουσέ, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ ὁ δούξ τοῦ Ὁτράντου σᾶς ἔστειλεν εἰς τὸ Κάδιξ μὲ μυστικὴν ἀποστολήν;

— Μάλιστα, κύριε στρατάρχα.

— Ἐως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ καθρὺν. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον καὶ ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν σας ἀπέναντι τῶν Πεζοναυτῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, τοῦ Ρογήρου Νοαρμών, τοῦ Παπαρίγκου καὶ τοῦ Λαδουρέκου...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε στρατάρχα. Ἡ Ἐξοχότης σας ἐννοεῖ βεβαίως αὐτοὺς ποῦ μᾶς ἔφεραν ἐδῶ;

— Βεβαίως.

— Δὲν ἐγνωρίζαμεν τὰ ὀνόματά των καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τάκούμεν ἀπὸ τὸ στόμα σας. Ὅχι μὴ ἐπιτρέψῃ ὅμως ἡ Ἐξοχότης σας νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ κάποιος, ποῦ νὰ δικαιούται νὰ παραπονεθῇ, εἶνε ὁ σύντροφός μου ἀπ' ἐδῶ, καθὼς καὶ ἐγώ. Διότι αὐτοὶ οἱ κύριοι πεζοναῦται μᾶς ἤρπασαν χωρὶς καμμίαν προηγουμένην ἐξήγησιν καὶ ὑπὸ συνθήκας, αἱ ὁποῖαι ἐξέθεσαν τὴν ζωὴν μας εἰς βέβαιον κίνδυνον.

— Πολὺ σωστά! προσέθεσεν ὁ Μπρόουν.

— Ἐνόμισαν ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμουν. Βλέπω καλὰ τώρα, ὅτι σᾶς ἐξέλαβαν δι' ἄλλους, σᾶς ἐπῆραν διὰ δύο μακρινῶν διώκτας τοῦ νέου Νοαρμών... Ἐπὶ τέλους τὰ λάθη εἶνε διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ δυσάρεστος αὕτη πλάνη θὰ ἐπανορθωθῇ τώρα. Ἀπὸ τὰ ἐγγραφὰ σας, τὰς σφραγίδας των καὶ τὰς ὑπογραφὰς των, βλέπω καλὰ ὅτι εἰσθε ὑπάλληλοι τοῦ δουκὸς τοῦ Ὁτράντου. Ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ μᾶς ἔδωκε διαταγὴν νὰ παρέγωμεν τὴν συνδρομὴν μας εἰς πάντα ἐρχόμενον ἐκ μέρους τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Εἰς τί εἴμπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

— Κατὰ πρῶτον νὰ μᾶς ἐλευθερώσετε, κύριε στρατάρχα.

— Ἐννοεῖται αὐτό. Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα νὰ μᾶς δώσετε ἕνα εἶδος διαβατηρίου, διὰ νὰ περάσωμεν τὰς γαλλικὰς προφυλακὰς καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Κάδιξ, ὅπου μᾶς καλεῖ ἡ ἀποστολή μας.

— Πολὺ καλὰ! Λοχαγέ Καστανιέ...

Ὁ κληθεὶς ἀξιωματικὸς προσήλθεν.

— Ἐλευθερώσατε αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους. Δώσατέ τους συστατικὰ γράμματα διὰ τὰς προφυλακὰς μας καὶ συγχρόνως εἰδοποιήσατε τὸν μικρὸν Νοαρμὸν τῆς Ναυτοφρουρᾶς ἂν θέλῃ νὰ τοὺς δώσῃ κανένα γράμμα διὰ τὸν θεόν του. Ἐξηγήσατε, παρακαλῶ, εἰς τοὺς κύριους αὐτοὺς περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν ἔκαμαν ἕνα ἀκούσιον κίνημα χαρᾶς, ἀλλὰ τὸ συνεκράτησαν ἀμέσως.

Ἀπεχαιρέτησαν τὸν δούκα Βελλύν, ὁ ὁποῖος τοῖς ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μετὰ τινος ψυχρότητος ἀναμίκτου μὲ περιφρόνησιν, καὶ ἐξῆλθον μὲ τὸν λοχαγὸν Καστανιέ, ἐκπληκτον διὰ τὴν παλινωδίαν αὐτὴν τοῦ στρατάρχου, ἐωστού ὁ ἴδιος κατόπι τῶ ἐξήγησε τὰ συμβαίνοντα.

Ἀνέλπιστος λοιπὸν καὶ μοιραία σύμπτωσις ἐπεφόρτιζε τοὺς δύο κατεργάρους νὰ φέρουν εἰς τὸν ἱππότην Σαιν Ροκαντὲν τὴν ἐπιστολήν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Μόλις ὁ Λαδουρέκος τὴν ἔφερεν, ἐνεχειρίσθη ἀμέσως πρὸς αὐτούς.

— Μίστερ Ρενὼ, ἐγνωμάτευσεν ὁ Ἄγγλος, μὲ τὸ σύνθημα φλέγμα του, πιστεύω ὅτι ἡ παρουσία μας δὲν χρησιμεύει πλέον εἰς τίποτε ἐδῶ, μὲ ὅλην τὴν εὐκολίαν ποῦ ἔχετε νὰπομιμήσθῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κυρίου Φουσέ καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

— Μίστερ Μπρόουν, εἶπεν ὁ Ρενὼ, ἐπιδιοκμαζῶν τὴν γνώμην τοῦ φίλου του, εἰσθε ἡ φρόνησις προσωποποιημένη!

— Ἄλλως τε ἔχομεν ἐπείγουσας ὑποθέσεις εἰς τὸ Κάδιξ καὶ πρέπει νὰ φεύγωμεν μίαν ὥραν ἀρχήτερα.

— Αἱ ἀποσκευαί μας δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσουν βέβαια, ἀρῶν ἐλησμονήσαμεν νὰ τὰς πάρωμεν μαζί μας.

— Λοιπὸν, δρόμο!

Οἱ δύο κατεργαροί, ἐφωδιασμένοι μὲ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ρογήρου πρὸς τὸν ἱππότην καὶ μὲ τὸ διαβατήριον τοῦ στρατάρχου, ἀνεχώρησαν ἀμέσως.

Ἐσπευσαν νὰ διέλθουν τὸ ταχύτερον τὰς προφυλακὰς, φοβούμενοι νᾶν τινα ἐπιπλοκήν τῶν πραγμάτων.

Ἐπὶ τέλους ἐπέρασαν τὴν πρώτην γραμμὴν, καὶ ὅταν εὐρέθησαν ἐκτός τῆς βολῆς τῶν γαλλικῶν ὁπλίων, ἐστατήσαν νὰναπαυθῶν μίαν στιγμὴν.

— Οὐφ! λίγο καὶ θάσκαζα, ἐστέναξεν

ὁ Μπρόουν, σπογγίζων τὸν ἰδρωτὰ του. — Ἐσώθημεν, εἶπεν ὁ ἄξιος σύντροφός του, ἀλλὰ παρὰ τρίχα νὰ τὴν πάθουμε.

— Ἀκούς ἐκεῖ!

— Οἱ δύο ἐκεῖνοι γεροπαλαβοὶ εἶνε ἐστὶ χέρια μας τώρα, χάρις εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ γράμμα, καὶ ἂν τὰ καταφέρωμεν ἐπιδέξια, ἡ δουλειά μας πάει καλὰ.

— Ὅα τὰ καταφέρουμε, εἶπεν ὁ Μπρόουν μὲ πονηρὸν μειδίαμα.

Ἐνῶ οἱ θανάσιμοι ἐχθροὶ τοῦ Ρογήρου ἀπεμακρύνοντο τοιούτοτρόπως, ὁ νέος περιεπάτει μελαγχολικὸς μαζί με τὸν Παπαρίγκον, τὸν Λαδουρέκον καὶ τὸν Βιλλαμπουάν, ὁ ὁποῖος εἶχε σπεύσῃ νὰ ἐνταμώσει τὸν συναχιμαλωτὸν του, μόλις ἔμαθε, μὲ ἄφρον χαρὰν, τὴν αἰσίαν ἐπιστροφὴν του.

Συνεζήτησαν ζωηρῶς διὰ ποίων μέσων θὰ κατέρθωνον τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἱππότη καὶ τοῦ Παλαουάου, καὶ ἕκαστος ἐπρότεινε ἀπὸ ἐν, ὑπερβολικὸν πάντοτε καὶ ἀπραγματοποιήτον, ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ λοχαγὸς Καστανιέ, καὶ ἀντίληφθεὶς τοὺς πεζοναῦτας, διηυθύνθη πρὸς αὐτούς.

— Μὴν ἀνησυχῆς, παιδί μου, διὰ τὸν λαμπρόν σου θεόν, εἶπε πρὸς τὸν Ρογήρον. Οἱ ἀπεσταλμένοι

τοῦ Φουσέ θὰ τοῦ δώσουν τὴν ἐπιστολήν σου, θὰ τὸν βοηθήσουν δὲ βεβαίως τὸ κατὰ δύναμιν νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον θέσιν ποῦ εὐρίσκεται. Καθὼς μάλιστα εἶνε τετραπέρατος ἀνθρώπος, θὰ κατορθώσουν σὲ λιγὰν νὰ σοῦ τὸν φέρουν σῶον καὶ ἀβλαβή, μαζί με τὸν φίλον του.

— Ἀπὸ τὸ στόμα σας καὶ ἐστὶ Θεοῦ τὸ αὐτί, λοχαγέ μου. Ὅπωςδὴποτε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐλπίδας ποῦ μοῦ δίδετε, διότι σᾶς βεβαίως ὅτι εἴχαμεν ἀρχίσῃ ὅλοι μᾶς νὰπελπιζώμεθα.

— Τώρα λοιπὸν ἡσυχάσατε, καὶ καλὴ καρδιά! Δὲν ὑπάρχει φόβος πλέον! Ἀλήθεια ὅμως, ἐξέλασα νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἐγελάσαμεν πολὺ μὲ τὴν παρεξήγησιν ποῦ ἐκάματε.

— Ποῖαν παρεξήγησιν ἐννοεῖτε, λο-

Ἐνεφανίσθη ὁ λοχαγὸς Καστανιέ... (Σελ. 197 στήλ. γ')

Ἀπὸ ἑνα γλυκὺ φίλῳ, στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους της: **Νεαρὰν Καλλι-
τέχνην** (ἢ) διὰ τὰ περὶ τῆς Μαγικῆς Εἰκό-
νος ὁριζήσασθαι γάρ, πολλὴ διότι ἀνεγνώρισε
ὅτι δὲν εἶνε εὐνόλον νὰ τὰ κάμνῃ καὶ εἰς διὰ
καὶ οὕτως δὲν εἶνε καλὸν νὰ το νομίσῃ) Ἀνθι-
ομένην **Ροδοειδὴν** (ἐπὶ τῇ τῇ Ἀγριοτρί-
ανταφυλλίᾳ) εὐχομαι καὶ εἰς τὰς δύο καλὴν
ἐπιτυχίαν) Ἀνθος τῆς Ἀνδρῶν (ἢ φίλη σου
δὲν δύναται νὰ συμπεριεῖται τοῦ προσηγορίου τῶν
συμμετοχῶν, πρὶν ἢ ἐγγράφῃ καὶ αὐτὴ. Δύνα-
ται δὲ καὶ τώρα καὶ πάντοτε, ἂν θέλῃ, νὰ ἐγ-
γραφή) Ἑλληνικὸν Ἑδωρὸς, Πνεῦμα τῆς
Ἀντιλορίας (ἐστὶν αἰσθητικὸν ἀρὰ καὶ πού
μὲ θυμῶσαι) Μαγεμένον Δίος (εὐτυχῶς ὁ
φίλος μας ἐκείνος δὲν ἔπαθε τίποτε σοβαρὸν
τοῦ αὐτοσχέδιον Παιδικὸν Πνεῦμα μου ἦρασε, καὶ
τοῦ ἔβαλε εἰς τὴν κληρωσίαν, διότι διὰ πλεόν
διὰ κλήρου δημοσιεύονται) **Μισοκακίστον**
(ναί) Ἀδελφόν Στροβοκύμνον (σοῦ εἶχα
ἀπαρτήσῃ, ὅταν ἔλαβα καὶ τὴν δευτέραν ἐπι-
στολὴν σου) Ἑλλάδα πολὺ μὲ ἔστειλν περὶ
Μπαμποῦ... (Καταρομῶλλον) [ἢ] ἡ ὅποια
δὲν εἶνε παιδί... καταρομῶλλον — οὐδὲ ἀπλῶς
μῶλλον, — διότι τίς, ἐποφάν τὰ μελλία διὰ νὰ
δυναμώσων; νὰ ἴδῃς ὅπως σὲ λιγὰν τὴν ὥρᾳ
μαλλοῦ πού θὰ κάμῃ! **Θεραπεινίδα τῶν Μου-
σῶν** (φαίνεται, ὅτι εἶνε χαριτωμένη ἡ Μπέλλα
σου, καὶ τέτοια θὰ εἶνε καὶ τὰ παῖδιά της;
ἀλλὰ ὅχι, νὰ μὴ μεν χάρισῃ κανένα) δὲν θέλω
νὰ αἰσθανθῶ καὶ πάλιν τὴν λύπην πού ἔχῃ
ὅταν ἔχῃ τὰ τὸν Ὀβελόν. [ἢ] διὰ τὸ ποι-
ηματικὸν σου) **Μπαμ-Μποῦμ** (οἱ φόβοι σου μά-
ταιοι) ἂρ' οὐ μελετᾷς διὰ ἐπιτυχίῃ; ἔχεις καὶ
τὴν εὐχὴν τῆς Γιαγιάς καὶ ἐν [ἢ] διὰ τοὺς
στίλους) **Πετηνὴν** τῆς Ἑρήμῳ (ὥρᾳ τὰ
πλείστα, καὶ εἰσῆλθον ἤδη εἰς τὴν κληρωσίαν)
Μεγεδονίαν Μπουκεῖαν, **Ροδομεινίαν**
Δύνην, Ἀνθοπώλιν τῆς Κερῶνης, **Γλυκεῖαν**
Καρδίαν, **Δελφονίτικον** Κεράσι (γράφει
μου λοιπὸν κάποτε!) Ἀνδρῶν τῆς Τερψιδέας (ἔ-
στειλα καλῶς ἦλθε!) Ἀρροσφορὸν Παντωλὸν
(πραγματικῶς εὐμορρῶν, καὶ τοῦ ἔβαλε εἰς τὴν
κληρωσίαν) Ἀπίστολον Καρπαναγιώτην
(πολὺ ἀργὰ μου ἦλθεν ἡ γνώμη σου) **Μιμῶζαν**
(διατὶ νὰ τὰ χόσῃς καὶ νὰ μὴ χαίρεταις;) **Φι-
λέριον** Τρυγῶνα (δὲν ἤξευρα: πιθανὸν νὰ μὴ
ἔλαβε τὸ τετράδιόν σου, θὰ τὴν ἐρωτήσω) **Φι-
λαμερικανίδα**, **Κατίναν** Μεγαρῶς (τὸ περὶ
οὗ ἐρωτᾷς, εἶνε κορίτσι) **Σημιαὶν** τῆς Ἑ-
λευθερίας (παράκαλεσε τὴν ἀδελφὴν σου νὰ
μου γράφῃ ἀπ' εὐθείας) **Σκηπτόν** τοῦ Δίος,
Πετραῖαν Ἀρβίαν (γάρ, πολὺ πού θὰ μου
γράφῃς τώρα συχνά) αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ
προσεχεῖς) **Καθαρὰν** **Καρδίαν** (μὲ τὰς εὐχὰς
μου διὰ τὰ εὐτυχῇ σου γενέθλια) **Φίλιππον**
Οἰκονομίστον (ἐστὶν αἰσθητικὸν ἐπὶ τὸν ὅτι θὰ λάβω
καὶ ἐκτενεστέραν ἐπιστολὴν σου) Ἀγροπο-
λιώτην (ἐγγέλασα ἀρκετὰ μὲ τὴν ὑπόθεσιν
τῆς κυμφορίας) βεβαίως τὸ θάνατον τοῦ φίλου
σου ἦτο ὑπαίθριον, ἔ;) **Νευρόσπαστον** (εὐχο-
μαι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα καὶ νὰ μου γράφῃς
μὲ τὸ χεῖρ σου) Ἑλληνικὸν Δίσθημα, Ἑλ-
ληνικὴν **Ναναρχίδα**, Ἀνθήσχαρ **Πνεῦμα** (αἱ
ἡ παιδικαὶ Σελίδες) ἐξηκολούθησαν πρὸ ἐτῶν)
Τηλέμαχον Ν. Παχὺν, (αἱ λύσεις γράφονται
εἰς ἰδιοκτήτου χάρτου, διὰ τὸν Διαγωνισμὸν)
ἄλλως δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στέλλωνται) Ἑνα
Χωστάνι, **Φτερωτὴν** **Βαρκοῦσαν** (ἔα ἔα σή-
μερα δημοσιεύεται τὸ ἱατρικὸν τοῦ Δόκτωρος εἰς
τὴν «Μαγικὴν Εἰκόνα» τοῦ ἱατροῦ τῶν Συν-
δρομητῶν) **Ταρταρίον** τῆς Ταρασκίτης (τὰ
ἔλαβα τὴν πληροφορίαν σου ὅμως δὲν δημοσιεύω,
διότι ἂν τὴν ἴδω, ἔξωρθε πῶς ὅμως θὰ
μου στείλουν; ὅσα εἶνε καὶ τὰ τετράδια πού περ-
νοῦν ἀπὸ τοῦ γραφεῖόν μου) **Διαβολάκι** (εἰς τὸ
προσεχεῖς) Ἀγρίον Μάρδον (ναί) Ἰλθὼν τοῦ
Κηρυσσοῦ (χαριτωμένα τὰ ἀνέκδοτα τῆς ἀδελ-
φούλας σου) θὰ δημοσιεύω τὸ ἐν ἑαυτῇ Παιδικὸν
Πνεῦμα, ἂν κληρωθῇ) **Συμροποῦσαν** (ὅχι
βέβαια: τὰ εὐσημα δὲν δίδονται διὰ κλήρου!

ἀλλ' ἂρ' οὐ ἐκλεγῶν διὰ τοῦ κλήρου αἱ 12-15
Ἀσκήσεις πού πρέπει νὰ δημοσιεύω, αἱ καλ-
λύτεραι ἐξ αὐτῶν εὐσημορροῦνται: ἂν ἐπίμενα
νὰ δημοσιεύω μόνον τὰς ἀξίας εὐσημορῶν, ἡ συλ-
λογὴ ἐκάστη ἐδωμάδιον; θὰ ᾤτο κολοβή, διότι
δὲν ἔχω πάντοτε Ἀσκήσεις δίων τῶν εἰδῶν ὅ-
τις εὐσημορῶν αὐτὸ φαίνεται) **Φιλομορσον** **Νε-
άνιδα** (καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολή ἀρῶν εἰς τὸ
Γραφεῖόν μου τὰς ἀρίστας ἐντιπώσεις) δίων τὸ
στικτὸν σὲ ἀνταπείλεται: φίλησέ μου τὴν ἁ-
δελτὴν σου) **Βελόριον** Ἀρτεμῶν (δὲν εἶνε
Π. Πνεῦμα αὐτὸ διότι τὸ ἄλλο σημαίνει ἡ «Α-
νοικίς») **Νεφελώδη** **Νύκτα** (καλὴν ἐπιτυχίαν)
Πιθαρίαν τῆς **Σαμίου** (ἂρ' οὐ τὸ Ταχυδρο-
μεῖόν σας δὲν τὰ δέχεται ἀνοικτά, τότε στείλει
μου τὰ εἰς κλειστὸν φακέλλον) **Κωνσταντίνον**
Πίκουλον (σ' εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν Ἀπό-
ρων μας) **Κιθαροῦ** Ἀρίων (καὶ βέβαια δὲν
πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον, ἂρ' οὐ σοῦ ἐδημοσί-
ευσα μερικὰς — ὅχι μόνον δύο! — ἀπὸ τὰς
Ἀσκήσεσιν σου: ἡ ἐπιστολή, περὶ τῆς ὁποίας ἐ-
ρωτᾷς, ἐλήσθη καὶ σου ἀπήντησα) **Λευκοθέαν**
Π. Κλωσσίδον (δὲν ἐνόησα τὴν ζητεῖς λέγουσα,
«πρῶτον φυλλάδιον Μικροῦ Τυμπατισμοῦ» πρό-
κειται περὶ φυλλάδιον **Διαπλάσεως**; τότε σημει-
ώσέ μου τὸ ἔτος καὶ τὴν ἡμέραν, νὰ σοῦ το
στελῶ) **Νοσταλγὸν** Ἑλλήνα (τώρα ἐνόησα
καὶ σε συγχάρω διὰ τὴν τιμητικὴν διάκρισιν) μὲ
μεγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ σ' ἔβλεπα εἰς τὰς
Ἀθήνας) **Λυσσάριον** (ἡ σάτυρον τοῦ «Ζητεῖ-
ται ἱατρικὴ: εἶνε ὁλοκλήρου ἄκακος» μεθ'
τὴν κακοτυχίαν, βλέπει, ὁ διδάσκαλος δι-
ασώζει τὴν ἀσιεπιδέαν του) θὰ πῇ λοιπὸν ὅτι
παρουσιάζεται ὡς καλὸς χαρακτήρ) **Φιλοπά-
τριδα** Ἰάδα (ἔγουν νὰ μου γράφωσιν πολλὴν και-
ρὸν καὶ δὲν ἤξευρα τὴν γίνονται) **Εὐφορίων** (θὰ
δημοσιεύῃ εἰς τὸ προσεχεῖς) **Γλυκεῖαν** Ἑλπί-
δα (σὲ ὑπερευαριστῶ διὰ τὰς ἐνέργειάς, κα-
θὼς καὶ τὴν Ἑλένην **Δουλίαν** ὡς, πῶς μ'
ἐλύπησεν ἡ εἰδήσις, ὅτι ἀσθενεῖ ἡ φιλότατη μου
Δάφνη!) **Μικρὸν** **Κατεργάριον** (τὴ χαριτωμέ-
νη γράμμα!) **Καλὴν** Ὅρεϊν κ.λ. κ.λ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6
Ἰουνίου, θάπανθω εἰς τὸ προσεχεῖς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου

Ο χρεὶς τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφωσιν
τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖόν μου εἰς ποσὸν ὅσον, ἂν ἔκαστος
πληρίσι 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

543. Δεξιόγραφος.

Ἄν γράμμα καὶ ἰχθὺν συνδέσῃς
Κ' ἐν ἄρθρῳ εἰς αὐτὰ προσθέσῃς,
Πρωτεύουσιν ὁμοσυνέσεις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ροδέρτου Γουαζάρου

546. Στοιχειογράφος.

Ματαίως ἐνα ποιητὴν ζῆτον λαμψέον στέλλω,
Διότι ἄλλον, τραγικόν, νὰ ἀναστήσω μέλλω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Φίλλου [ἢ]

547. Μεταγραμματοδότης.

Βγάλε τὰ καὶ βάλε ν'
Καὶ θὰ ἴδῃς: τί θὰ γενῇ
Μὴ νῆος ἰσχυρά,
Χύνει γάρ, γὰρ, νερὰ.

Ἐστὴν ὑπὸ Νικολάου Κ. Διαβαλλίου.

548. Αἰνίγμα.

Εἶμαι κ' ἐνοχλητικὸς
Καὶ πολὺ-πολὺ μικρὸς
Μ' ἂν ὀλίγον μὲ πειράξῃς
Τότε αὐτῶς θὰ φωνάξῃς
Ὡ θεέ μου, τί ψηλός!

549. Ἀπροδόκτον

Πόθεν ἀντεγράφῃ εἰς τὴν Διάπλαιν ἡ ἀνώ-
τέρω ἀσκήσις;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Μίμου [ἢ]

530. Κυβέλλεον κεκορυμένον καὶ ἀντεδοτραμμένον

- 1.—Ὁ Ἀραὺ εἶνε λιτότατος τὴν διαίταν.
- 2.—Ὡ υἱέ, ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου διὰ τὴν εὐτυχίαν σου.
- 3.—Ὁ Ὅστις ἦτο θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος

531. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7	=	Αὐτοκράτωρ.
2 3 6 7	=	Μέλος τοῦ σώματος.
3 2 1 6 7	=	Ἐπίθετον ὅχι κολακευτικόν.
4 1 3 4	=	Εἶδος ἀμαρτίας.
5 6 3 6 7	=	Διαίρεσις Κράτους.
6 1 6 7	=	Γύμνασιον.
7 4 1 4	=	Ὄνομα γυναικὸς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀντίο Μαρτυρίου

532. Μαγικὴ Εἰκόνα. Ἱατρικὴ Συνταγή.

Προφωρικαὶ ἐξετάσεις. Σιγὴ βαθυτάτη. Ἡ
Ἑρυθρὰ θάλασσα ἀνέρεται ἐπὶ ὑψηλῇ: ἔλα-
βὲ νὰ παγγεῖλῃ τὸ ποιήμα της — πληρὸν οἰκτι-
κατηραμένους λόνεγκας τὴν ἐπιασε, δὲν εἰσπρὸν
νάρθρωσιν λέειν καὶ ὁ κόσμος γελά. Τότε
τρεῖς ἡ ὑπέρβεια τοῦ Σχολείου ἡ γρητὰ Κου-
κουτάμπα.

— Κοκῶνα μου, τί ἔπαθες: τὴν ἐρωτᾷ,
— Ἀρρῶς τὴν! φωνάζει μία φωνή, ἥτις εἶνε
ἡ τοῦ ἱατροῦ τῶν Συνδρομητῶν. Ἀλλὰ τὴν
τῆς... δώσατέ της... γρήγορα, καὶ δὲν
περάσῃ.

Τῆς τοῦ διδόντος ἡ ὑπέρβεια, καὶ ὁ
θαύματος, ὁ λόνεγκας ἐκόπη. Ἀλλὰ τὴν
δωσεν;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῶν Συνδρομητῶν [ἢ]

533. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος σ' ἐρωτᾷ ἂν τρώγῃς ἄνθη;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βιολῆς

534. Φωνενδόλιπον.

κ-κλφ ρχν-ξ-δ-κ γμνς-κ-τν μρν-τς-ν
λθ-★-πκτ-κ-τς προδκ-θνν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυρμιδόνου

535. Ἑλληποδύμῳνον.

ουε-αο-αίο-αου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταρταρίου τῆς Ταρασκίτης

536. Γρίφος.

Α Α
Α Ρ Ε Α Τίμε, ναί!

Α Α

Ἐστὴν ὑπὸ Γερασίμου Καρυσίου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 17 Ἀπριλίου 1. 1.

219. Οἰδίπους (Ἰση, πού). — 220. Ἀλφειὸς

(Δ, θῶς). — 221. Πνεῦμα, νεῦμα.

222. Π Ρ Ε Α

223. Κάπρος, καρπὸν.

224. — 226. 1. Ὅτι καὶ

τὰ δύο ἔχουν καμ-

διά. — 2. ὁ προκ-

πτων, διότι προ-κ-

πτει. — 227. Ὅποιος

φωλάει τὰ ρούχα τοῦ

ἔχει τὰ μιστά.

224. Π ΑΛΒΑΝΙΑ ΠΑΡΑΛΟΣ

Ε Ε Ι Ν Α

Ρ Α Ν Ρ Ι

Σ ΣΑΡΑ Γ ΑΘΩΣ Κ

Ε Ι Β Α Ι Ν

Υ Ω Δ Ι Ν

ΣΤΡΑΒΩΝ ΣΙΚΕΛΙΑ Σ

228. ΑΜΑΔΙΑ (1. Ιάσων. 2. Δημάδης)

τοῦ 3. ἡ Αἰός. 4. τῶρα). — 229. Ὡς περὶ

λακτι ἡ γυνή, οὕτως ἡ παιδεία

τὸν ἄνθρωπον. — 230. Ἀσθενὴς καὶ ὀδυνηρὸν

ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει. — 231. Τὸ ἥπαρ, εἶνε